

ΧΩΡΙΣ ΣΚΙΑ ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΥ

Τίποτα σπουδαίο δέν προσφέρεις
Μ' αυτό σου τό όμοίωμα ζωής-
Γερίπου φάντασμα μιάς άλλης έποχής
Όπου όλοι έμοιαζαν μέλη τακτικά του κόσμου
Πρόθυμοι νά δεχτούν
Τό καλό σάν έμφυτη συνήθεια
Τήν εύθύνη σάν μόνιμη έπιταγή
Τήν θυσία σάν τελευταία, πικρόθυμη λύση.
Μές στίς πιά άπλές σου ανάγκες παλιώνοντας
Μένει τώρα νά μεταμορφωθείς
Από κακό όνειρο καλών ήμερών
Σέ σπουδαστή τής ύψηλής τέχνης του ύπνου-
Αυτού που συντηρεί άθόρυβα τήν άναπνοή σου
Καθώς άκόμα,
Χλιαρή πνοή ανθρώπινου άνέμου,
Διασχίζει μιά στιγμή τόν χρόνο

Καί παγώνει.

ΚΑΠΟΤΕ ΑΝΑΜΕΣΑ ΥΠΝΟΥ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΟΥ

Σάν τήν παλιά όμπρέλα στήν βροχή
Άνοιγεις καί κλείνεις τό στόμα σου.
Άν κάνεις μεγαλύτερο θόρυβο
Ένα άόρατο δάχτυλο σου έπιβάλλει σιωπή.
Άν προτιμήσεις τήν σιωπή
Έχουν άμέσως νά διαλέξεις
Ένα κατάλογο άπό άπαλούς ήχους:
Νά ξέρουν εύκολα που θά σέ βρούν
Νά μήν άνησυχούν γιά σένα.
Κάποτε μόνο χάνοντας άνώφελο βάρος
Μπορείς καί γίνεσαι έξαφνα σκιά
Νά μή σέ σημαδεύουν οί μοχθηροί δρόμοι τους
Τήν ώρα που ξεθαρεμένος περπατάς
Σ' ένα παρθενικό, δικό σου χρόνο.
Έπειτα φουσκώνεις όπως πρώτα άργά
Ξαναμπαίνεις άθόρυβα
Στό άδειο σου δέρμα.
Άποκτάς ξανά
Τό σχήμα κανονικού κορμιού
Τό ρυθμό όμαλής άναπνοής.

-Κοιμάσαι.